

L'Albufera, plataforma electoral

Tornar a vendre el producte

A la llacuna de l'Albufera els interessos industrials, turístics i agrícoles han aturat projectes i promeses de regeneració. Ara, de nou, l'administració vol vendre un pla integral amb la promesa que el 1993 el Parc Natural de l'Albufera estarà totalment recuperat.

L'Albufera és, juntament amb Donana, la zona ecològica més important de l'estat espanyol. Si més no, és el que pensen els especialistes en qüestions ambientals a Europa. Ací, ni els governs autònoms respectius ni l'estat central semblen haver-se'n adonat. Pel que fa el cas concret de l'Albufera, el nombre d'actuacions d'intervenció és molt eloqüent. Han hagut de passar 20 anys perquè el govern valencià posara en funcionament el col·lector oest. Els interessos turístics, industrials i també agrícoles han fet d'aquesta zona humida, declarada Parc Natural el 1986, una cla-

veguera. Ara, l'administració assegura que en un termini de tres anys el lloc recobrarà "la normalitat".

La història de la destrucció de l'ecosistema de l'Albufera és la història del desenvolupament industrial al País Valencià, però també de la ineficàcia política. Vora 5.000 indústries, segons fonts oficials, s'han instal·lat al llarg dels anys al voltant dels sequiols que desguassen al llac.

El silenci administratiu ha deixat lliure la circulació de materials potencialment perillosos que han contaminat l'Albufera sense cap tipus de control.

Al mateix temps, aquesta actitud administrativa obria grans expectatives al sector turístic. Un camp de golf al paratge del Saler, com també una inadequada repoblació de pins, demostraven que era més rendible crear zones esportives que mantenir el Parc Natural de l'Albufera.

No obstant això, les promeses de regeneració del llac per part del govern socialista es repetien periòdicament, sobretot a les campanyes electorals. Sense anar més lluny, el col·lector oest, recentment inaugurat per les autoritats valencianes, és una de les grans obres d'enginyeria concebudes el 1970 que el go-

La degradació de l'Albufera és la història del desenvolupament industrial del País Valencià.

La "nova" depuradora es presenta a bomb i platerets. Els abocaments industrials i els insecticides dels arrossars enverinen el llac.

vern va assumir qualificant-la d'actuació quasi immediata. La realitat, però, ha estat ben diferent i les promeses "d'un llac amb aigües i terres netes (...)" per a l'any 90 que assegurava Emili Piera, autor del llibre *El cas de l'Albufera*, i la mateixa Generalitat valenciana, encara estan per complir.

QUINES EMPRESSES

No és un secret que les indústries dedicades a l'adobament de pell són les que més contaminen el llac de l'Albufera. A aquestes cal afegir-ne altres de sectors més diferents, com indústries de paper, càrniques i salmorres. Però el que sembla secret d'estat és el nom de les més contaminants. ¿Fins a quin punt interessa que continuen pagant les sancions en lloc d'introduir sistemes de depuració, cada vegada més cars?

Un dels *graffitti* més repetits a la zona de l'Horta sud és el que qualifica el llac de cementeri dels ecologistes. I és que la gran majoria de les accions dels grups ecologistes en defensa de l'Albufera s'han vist frenades pels interessos que han creat les grans indústries.

Això no obstant, la contaminació d'aquesta zona humida no és exclusiva dels sectors industrials. En aquest sentit, cal destacar també la manca de control en matèria de residus urbans i l'ús desmesurat d'insecticides que continuen provocant la mort massiva de la fauna aquàtica. Es calcula que un total de 31 municipis vessen aigües negres a l'Albufera i

que la conseqüència més immediata de l'ús incontrolat d'insecticides és la mort massiva de centenars de peixos i una característica olor a descomposició de les aigües ja peculiar del llac de l'Albufera.

Però, en opinió de molts especialistes, aquesta situació límit que pateix una de les zones humides més importants d'Europa es pot resoldre. És clar, per això és necessari que els projectes es duguen a terme el més aviat possible.

PROJECTES INTERMINABLES

Actualment existeix una àmplia gamma d'actuacions en matèria hidràulica i sanejament respecte al Parc Natural de l'Albufera en vies de realització. Concretament, la inversió total del col·lector oest, amb una extensió d'uns 19 quilòmetres, ha comportat la despesa de mil milions de pessetes. L'obra consisteix en una conducció general des del barranc de Beniparell fins a la depuradora de Pinedo, amb quatre ramals i tres estacions de bombament instal·lades als pobles de Catarroja, Picanya i Sedaví, a més d'una altra al Túria, amb una capacitat de bombament de cinc mil litres per segon.

El pròxim pas després del col·lector oest, segons declaracions del president de la Generalitat, Joan Lerma, se centra en dues actuacions molt concretes: "La finalització de l'emissari submarí i l'ampliació de la depuradora de Pinedo.

D'altra banda, al setembre d'aquest any començaran les obres de les estacions elevadores de les Goles de l'Albufera,

les quals regularan el nivell del llac. Aquestes obres disposen d'un pressupost de 750 milions de pessetes i un termini d'execució de nou mesos. Així mateix, l'Ajuntament de València realitzarà a l'octubre el projecte d'adaptació al col·lector oest del clavegueram de Castellar-Oliveral, la Torre i Forn d'Alcedo. Aquestes obres, si realment es duen a terme, permetran que les aigües residuals desenboquen al col·lector en lloc de fer-ho en la xarxa de sèquies.

Davant de tots aquests projectes, molts dels quals foren concebuts fa un grapat d'anys, cal preguntar-se si realment l'administració ha reaccionat i està disposada a regenerar l'Albufera o si, per contra, ens trobem una vegada més davant unes actuacions lentes i ineficaces que només interessa traure a relluir quan s'acosta el temps d'eleccions.

Una altra qüestió que inevitablement es planteja amb l'execució d'aquests projectes, com ara el col·lector oest, és fins a quin punt s'està controlant l'especulació del terreny. És a dir, si les zones per on passa el col·lector, majoritàriament arrossars, s'estan reconvertint en zones de cultiu hortícola i tarongers, lògicament el valor de les terres ho augmenta, i això deixa lliure un negoci molt rendible. Sobretot per als que coneixien el projecte inicial de les obres i tenien interessos en la zona. Indiscutiblement, les terres per on passa el col·lector s'estan revalorant. Falta saber quines mesures pensa prendre l'administració per a controlar una possible especulació.

Ester Roig